

SFINȚII NEAMULUI NOSTRU

Sfinții Români sunt continuatori istorici și spirituali ai chemării primilor Apostoli de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos și sunt cei care au mărturisit pentru Hristos înaintea oamenilor. Sfântul apostol Pavel definește această mărturisire care ne înconjoară cu expresia: „nor de mărturie” (Evrei 12, 1). Așa sunt Sfinții Români, o mulțime de mărturisitori. În orice moment al vieții ne asistă lucrarea proniatoare a Preasfintei Treimi, precum și prezența mijlocitoare și tainică a tuturor Sfinților Români care au mers înaintea noastră cu semnul credinței în Crucea lui Iisus Hristos, ca unii care și-au asumat și purtat Crucea și i-au urmat Lui. Biserica adună nenumărați sfinți care au mers înaintea noastră lăsând totul pentru Hristos și care prin lucrarea Duhului Sfânt sunt implicați în evenimentele celor care încă trăiesc aici pe pământ, ca să moștenească viața veșnică. Mijlocirea sfinților se revarsă peste întreaga Biserică, iar ajutorul lor este aproape de orice creștin. Un om ar rămâne strivit sub greutatea misiunii care-i este încredințată, dar simțind că tot raiul sfinților este în spatele său, se poate porni cu seninătate în slujire. Nu suntem singuri în această lume. Slabe sunt forțele noastre, dar puternică este tăria harului dumnezeiesc, necreat și ființial, care este prezent în viața creștinilor. Mântuitorul Iisus Hristos a încredințat ucenicilor Săi și nouă tuturor o misiune mare, așa cum se spune în Sfânta Evanghelie: „Voi sunteți lumina lumii”.

Aceasta este o imagine care ne face să ne gândim la comportamentul nostru, pentru că lipsa de „lumină” ne împiedică să vedem. Cine poate cu adevărat să facă lumină care să lumineze lumea? Duhul lui Hristos! Iisus Hristos este lumina care strălucește în întuneric (Ioan 1, 5) și noi, dacă vom fi dispuși să fim lumină, vom deveni ceea ce Domnul Iisus Hristos vrea să fim, adică asemenea

Lui. Mântuitorul Hristos ne cheamă să alegem între două căi, care se află în „competiție” pentru sufletele noastre. Decizia se referă la esența și provocarea timpului prezent. Ca să spunem în inimile noastre: „Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieții celei veșnice” (Ioan 6, 68). Domnul Iisus Hristos are cuvintele vieții veșnice. Lumea are nevoie disperată de un sens autentic al comuniunii, dialogului și solidarității umane. Este o lume care are nevoie să fie → →

atinsă și vindecată de frumusețea și bogăția iubirii Preasfintei Treimi. Are nevoie de mărturisitori ai acestei iubiri, precum au fost Sfinții Români. Astăzi, ca misionari ai Cuvântului, tinerii și familiile au misiunea să păstreze conștiința vie a prezenței Mântuitorului nostru, mai ales prin participarea la Sfânta Liturghie, memorial al morții Sale mântuitoare și al Învierii Sale atotslăvite. Suntem chemați toți, precum odinioară Sfinții noștri Români, să păstrăm vie memoria cuvintelor vieții pe care Iisus Hristos le-a rostit, a faptelor minunate de milostivire și bunătate pe care le-a săvârșit. Suntem chemați toți să amintim în mod constant lumii „puterea lui Dumnezeu spre mântuire” (Romani 1, 16). Suntem invitați să facem să strălucească frumusețea Sfintei Evanghelii, conceptul iubirii dumnezeiești, în fața lumii secularizate și indiferente, care trăiește ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Suntem îndemnați să oferim întregului popor român o clară mărturie de sfințenie. Să fim mereu descoperirea lui Hristos și a iubirii Sale milostive și nimic să nu ne împiedice să ducem la împlinire această vocație și misiune. Să ne rugăm permanent Maicii Domnului, învățătoare a desăvârșitei asemănări cu Fiul ei dumnezeiesc, împreună cu Sfinții Români, să ne sprijine și să ne ocrotească în diferitele încercări pe care trebuie să le depășim. Istoria sau contemporaneitatea noastră are nevoie de sfinți, de persoane care refuză orice dominare, care aspiră la dragoste, comuniune și la frățietate. Sfinții sunt persoane care trăiesc acceptând și o anumită suferință, pentru că iau asupra lor suferințele celorlalți. Fără ei lumea n-ar avea nădejde. Astăzi, prin sfinții români, poporul nostru are mai mulți mijlocitori și rugători în fața Preasfintei Treimi, ca să-și păstreze credința ortodoxă, să transmită generațiilor tinere adevărata credință, singura prin care primim mântuirea, și să-și înalțe demnitatea sa ca neam purtător de Cruce și Învierie în istorie, pentru a se bucura de slava Împărăției cerurilor. În calendarul Bisericii Ortodoxe Române, în fiecare lună e pomenit cel puțin un sfânt roman, înșa astăzi, în Duminica a doua după pogorârea Sfântului Duh, sunt pomeniți toți sfinții români împreună, cei cunoscuți sau canonizați de Biserică și cei necunoscuți pe nume de către oameni, dar pe care Dumnezeu îi cunoaște că sunt sfinți. De aceea trebuie să mulțumim astăzi lui Dumnezeu pentru darurile Duhului Sfânt revărsate în sfinții din poporul roman, daruri pe care însă ei le-au cultivat prin credință și nevoință, prin rugăciune și fapte bune spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Prin Actul Sinodal din data de 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât să proclame solemn canonizarea unor noi sfinți daco-romani și români. De asemenea, întru pomenirea sfinților celor neștiuți, s-a instituit „Duminica Sfinților Români”, așezată în calendarul Bisericii noastre, în fiecare an în a doua Duminică după Pogorârea Sfântului Duh. Actul sinodal din data de 20 iunie 1992, unul dintre cele mai frumoase documente ale Bisericii, spune că prin acest gest se arată „lucrarea Sfântului Duh în Biserica noastră de-a lungul veacurilor”, amintind astfel vorbele mitropolitului Dosoftei, gest care ne leagă pe noi cei de azi de jertfa duhovnicească a înaintașilor. Din anul 1992 și până în prezent, mulți sfinți români au mai intrat în sinaxare, iar mulți își așteaptă rândul. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este postul?

Răspuns: Postul este înfrânarea de toate mâncărurile, sau, la caz de boală, numai de unele, de asemenea și de băuturi și de toate cele lumești și de toate poftele cele rele, pentru ca să poată creștinul să își facă rugăciunea lui mai cu înlesnire și să îi fie milostiv Dumnezeu. Încă și pentru a ucide poftele trupului și a primi harul lui Dumnezeu. Postul este o faptă de virtute, un exercițiu de înfrânare a poftelor trupului și de întărire a voinței, o formă de pocăință și un mijloc de mântuire. Dar este în același timp și un act de cult, adică o faptă de cinstire a lui Dumnezeu, pentru că este o jertfă, adică o renunțare de bună voie la ceva care ne este îngăduit, izvorâtă din iubirea și respectul pe care îl avem față de Dumnezeu. Postul este un mijloc de desăvârșire, de omorâre a voii trupului, un semn văzut al râvnii și sânguinței noastre, spre asemănarea cu Dumnezeu și cu îngerii, care n-au nevoie de hrană. Postul este lucrul lui Dumnezeu, căci Lui nu-I trebuie hrană. Este viață și petrecere îngerească, pentru că îngerii sunt fără hrană. Este omorârea trupului, că acesta hrănindu-se, ne-a făcut morți; și izgonirea patimilor este postul.

Întrebare: Care e rostul și folosul postului?

Răspuns: Postul folosește și sufletului și trupului, pentru că întărește trupul, ușurează și curăță sufletul. Păstrează sănătatea trupului și dă aripi sufletului: „Nu fi nesățios întru toată desfătarea și nu te apleca la mâncăruri multe. Că în mâncărurile cele multe va fi durere și nesațiul va veni până la îngreșare. Pentru nesațiu, mulți au pierit; iar cel înfrânat își va înmulți viața” (Isus Sirah 37, 32-34). Mântuitorul însuși a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie, înainte de a începe propovăduirea Evangheliei (Matei 4, 2; Luca 4, 2). El ne învață cum să postim (Matei 6, 16-18) și ne spune că diavolul nu poate fi izgonit decât cu post și rugăciune (Matei 17, 21; Marcu 9, 29). Posteau de asemenea Sfinții Apostoli și ucenicii lor (Faptele Apostolilor 13, 2, 3; 2 Corinteni 6, 5). Ei au și rânduit postul pentru toți creștinii. Sfinții Părinți preamăresc și recomandă postul cu stăruință: „Postul potolește zburdăciunea trupului, înfrânează poftele cele nesăturate, curăță și înaripează sufletul, îl înalță și îl ușurează” (Sf. Ioan Gură de Aur).

Întrebare: Pentru ce s-a așezat postul Sfinților Apostoli?

Răspuns: Postul Sânt-Petrului, adică al Sfinților Apostoli Petru și Pavel, este așezat în cinstea acestor doi Sfinți Apostoli, a căror moarte mucenicească se serbează la 29 iunie și care s-au ostenit cel mai mult pentru vestirea Sfintei Evangheliei și pentru răspândirea credinței creștine. Totodată ne aduce aminte de postul cu care Sfântul Apostol Pavel, împreună cu Varnava, s-au pregătit înainte de trimiterea lor la propovăduire, din porunca Sfântului Duh (Fapte Apostolilor 13, 2-3). Acest post are o lungime schimbătoare, în funcție de data Paștelui. Începe luni, după Duminica Tuturor Sfinților și se postește până în ziua de 29 iunie, sârbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Dacă această zi cade miercuri sau vineri nu se mănâncă de dulce. Este un post mai ușor. Se dezleagă marți și joi la vin și untdelemn, sâmbăta și duminica la peste. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Martți	14:00	Spovedanie
23 iunie	17:00	Vecernie cu litie
Miercuri	07:00-	Utrenia și Sfânta Liturghie
24 iunie	10:30	Pomenirea celor adormiți
Vineri	14:00	Spovedanie
26 iunie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
27 iunie	17:00	Vecernie
	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică	17:00	Vecernie cu litie
28 iunie		

Leul și șoricelul

Într-o zi, un leu dormea liniștit în junglă, iar un șoricel se juca prin apropiere și, din întâmplare, a făcut ca leul să se trezească. Leul a prins șoricelul și era gata să-l omoare. Șoricelul s-a rugat de el să nu-lucidă. Leului i s-a făcut milă de șoricel și l-a lăsat să plece. Câteva zile mai târziu, în timp ce mergea prin junglă, leul s-a prins în plasa unui vânător. El a început să ragă că să iasă din plasă, dar nu a reușit. Șoricelul a auzit zgomotul, a alergat la leu și i-a spus: „Te rog, nu mai rage. Te voi elibera”. Apoi a tăiat plasa cu dinții și l-a eliberat pe leu. **MORALA:** O faptă bună aduce alta. Dar, în același timp, nu subestima pe nimeni niciodată!

Fermierul și fântâna

Un fermier a cumpărat o fântână de la vecinul său. Vecinul era viclean, însă, și a refuzat să lase fermierul să ia apă din fântână, spunând: „Ți-am vândut doar fântâna, nu și apa”. Fermierul deznădăjduit nu știa ce să facă. Așa că s-a dus la un om înțelept pentru o soluție. Acesta l-a chemat pe vecinul fermierului și l-a întrebat de ce nu-l lasă pe fermier să scoată apă din fântână. Omul viclean a spus același lucru din nou: „I-am vândut fântâna, nu apa. Deci nu poate să-mi ia apa”. La asta omul înțelept a răspuns: „Pare în regulă ce spui. Dar dacă ai vândut fântâna și apa este a ta, atunci nu mai ai nici o treabă să-ți fii apa în fântâna fermierului. Scoate apa sau folosește-o imediat. Dacă nu, apa va aparține proprietarului fântânii”. Fiind conștient de faptul că a fost înșelat, vecinul și-a învățat lecția. Și-a cerut scuze și a plecat.

MORALA: Înșelătoria nu-ți va aduce nimic bun. Dacă înșeli pe cineva, vei plăti pentru asta foarte repede.

Obiceiurile proaste

Un om de afaceri bogat era îngrijorat de obiceiurile proaste ale fiului său. El a căutat sfatul unui bătrân înțelept. Acesta s-a întâlnit cu fiul bărbatului și l-a dus la plimbare printr-o pădure. Bătrânul i-a arătat băiatului un răsad mic și l-a rugat să-l scoată. Băiatul a făcut-o cu ușurință și au mers mai departe. Apoi bătrânul l-a rugat să scoată o plantă mică. Băiatul a făcut și asta cu puțin efort. În timp ce se plimbau, bătrânul l-a rugat pe băiat să scoată un tufiș, lucru pe care acesta l-a făcut. Următorul a fost un copac mic, pe care copilul s-a chinuit ceva timp să-l scoată. În cele din urmă, bătrânul i-a arătat un copac mai mare și i-a cerut copilului să-l scoată. Copilul nu a reușit să-l scoată, chiar și după ce a încercat de mai multe ori, în moduri diferite. Bătrânul i-a zâmbit și i-a spus băiatului: „Așa este și cu obiceiurile, bune sau rele”.

MORALA: Greu scăpăm de obiceiurile proaste din firea noastră.

